

andet Arbejde end den egentlige Opsynsgerning. Han har saaledes i længere Tid været anvendt til Kontorarbejde paa de herværende Regnskabskontorer, hvilket Hverv han har udført med Forstaaelse, Orden og Akkuratesse, og har ogsaa været benyttet som Gymnastiklærer for Fangerne, hvilken Virksomhed han ligeledes har røgtet til Inspektionens Tilfredshed.

Det bemærkes, at det er efter Hr. Skaffes eget Ønske, at han den 1. Juli d. A. forlader Anstaltens Tjeneste.

Horsens Straffeanstalt, den 1. Maj 1918.

Sign.: V. From,
Inspektør.

Efter derom fremsat Anmodning attesteres herved, at Løjtnant Peter Rudolf Skaffe har været ansat ved Nyborg Straffeanstalt i Tiden fra den 1. Maj 1913 til den 31. Oktober 1914, fra hvilken Dag han forflyttedes til Horsens Straffeanstalt.

Med Bemærkning, at Hr. Skaffe i den største Del af ovennævnte Tidsrum under Økonomiforvalterens Ledelse forestod Depotet for Fangernes Beklædning m. v., skal man udtale, at han viste sig som en dygtig, pligtopfyldende, hurtig og høflig Funktionær med udpræget Sans for Orden, Renlighed og Disciplin.

Nyborg Straffeanstalt, den 10. Maj 1918.

Sign.: Kampmann,
Inspektør.

For disse Anbefalingers rette Afskrift efter Originalen indestaar jeg:

Horsens, den 2. Maj 1918.

Sign.: Wilh. Hansen,
Lagerchef,
Crome & Goldschmidt.

Inden Mindretallet forlader Spørgsmaalet om, hvorvidt der er begaaet Overgreb mod Fangerne paa Nyborg Straffeanstalt, maa vi vise tilbage til den foran nævnte Fange Nr. 22, som blev indmeldt af en Betjent for grov Opsætsighed, men i Stedet for Straf erholdt en ekstra Gaard-

tur. Om denne Fange udtaler Inspektøren i sit Indlæg — Bilag Æ., Side 9:

„Angaaende Fange Nr. 22 skal jeg bemærke, at han efter min Opfattelse ikke var normal i sjælelig Hensende“.

Det undrer Mindretallet, at Flertallet, der dog giver sig selv det Vidnesbyrd, at det kommer til sine Slutninger „paa Grundlag af sin Gennemgang af Akterne og det i øvrigt oplyste“, ganske synes at have overset denne Bemærkning. Thi kan der tænkes noget større Overgreb mod en Fange, som man ikke anser for „normal i sjælelig Hensende“, end at sætte ham ind i en Straffeanstalt paa lige Fod med de Fanger, der er normale, og bør et Tilfælde som dette dog ikke foranledige Rigsdagen til at skaffe sig Klarhed over, hvorvidt man paa vore Staffeanstalter blander normale og ikke normale Fanger sammen. Dersom Rigsdagen kan billige, at en overordnet Fængselsfunktionær kommer til det Resultat, at en Fange er mental abnorm, uden at det ses, at Embedsmanden gør noget Skridt for at faa ham udsondret af Anstalten og anbragt, hvor han hører hjemme, vil det ikke være let i Fremtiden at fastholde de humane Synspunkter for Lovgivning i forskellig Retning; som med Forkærlighed stilles i Forgrunden af mange Talere i Rigsdagen og paa Vælgermøder.

Mindretallet skal derefter gaa over til det næste Punkt i Flertallets Betænkning, som Flertallet „paa Grundlag af sin Gennemgang af Akterne og det i øvrigt oplyste“ mener „intet har paa sig“, nemlig at Fængslet ved en bestemt angiven Lejlighed ikke har været holdt betryggende lukket.

Normalt beror Sikringen mod Undvigelsesforsøg bl. a. paa, at Fængslets Hovedadgang til Terrainet udenfor: *Porten*, er lukket. Inde i Fængslet findes en Hal, hvor en Betjent er posteret. Fra denne Hal er der Adgang til Inspektørens Kontor, hvis Vinduer vender ud mod Terrainet ved Porten. Normalt er Døren mellem Fængselshallen og Kontoret selvfølgelig aflaaet, naar ingen opholder sig paa Kontoret, men